

La France & moi

In deze rubriek vertellen Nederlanders die al jaren in Frankrijk wonen over de charme en valkuilen van het werkzame leven in Frankrijk. Deze editie: **een manege- en B&B-eigenaar.**

Ruim 22 jaar geleden verhuisde Tilburger **Hans Vroom** (62) naar Dégagnac, een dorp in de Lot. Waar zijn leven in Nederland draaide om een internationale carrière, vond hij in Frankrijk een rustiger bestaan tussen de paarden en muziek.

TEKST **HUIB AFMAN** FOTO'S **PRIVÉBEZIT**

De paarden waren mijn redding

“

Het idee om naar Frankrijk te vertrekken, kwam van mijn toenmalige partner, de moeder van mijn dochter. Zij had een burn-out en wilde hier opnieuw beginnen, met een bed & breakfast. Voor mij leek dat prima te combineren met mijn werk als exportmanager; mijn werkgebied strekte zich uit van Zuid-Afrika tot het Middellandse Zeegebied, dus in Frankrijk wonen leek alleen maar een voordeel. We verhuisden met onze dochter van een paar maanden oud en een paar paarden. Het huis dat we hadden gekocht, had een flinke opknapbeurt nodig; er was geen kachel, alleen een vuurplaats. Met een baby was dat eigenlijk niet te doen, maar we hebben het samen goed aangepakt. Nog geen jaar later werd het bedrijf waarvoor ik werkte verkocht en stond ik op straat. Alles kwam ineens neer op de inkomsten van de B&B. In die tijd besloot ik mijn passie voor paarden verder uit te bouwen. Achteraf gezien is dat misschien wel mijn redding geweest. Ik kocht er een paar paarden bij en zette een manege op.

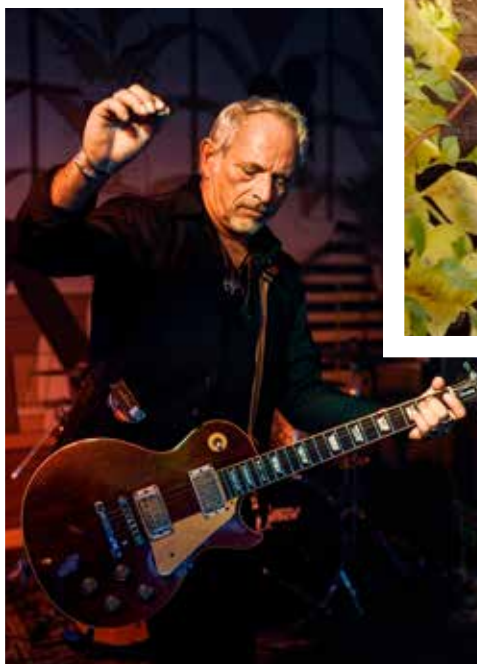
Nadat ik een opleiding had gevolgd tot paardrij-instructeur, ben ik les gaan geven.”

Nauwelijks voorzieningen

“Integreren op het platteland heeft tijd nodig. In het begin hielden veel boeren mij echt in de gaten: wat deed die buitenlander met die paarden hier? Pas na verloop van tijd ontstond er voorzichtig vertrouwen. Ik ben begonnen met lesgeven aan een paar kinderen – dat is uitgeroeid tot zestig leerlingen. Dégagnac ligt midden in de natuur. Er zijn nauwelijks voorzieningen en ’s winters gebeurt er bar weinig. Er is geen cultureel leven, geen theater, je kunt niet naar concerten. Dat vraagt om een andere manier van leven. Voor mijn ex werd dat te zwaar; na acht jaar keerde zij samen met onze dochter terug naar Nederland. Ik bleef hier achter. Het was pittig om alleen door te gaan. De eenzaamheid drukte soms zwaar op me. Gelukkig kon ik rekenen op steun van de ouders van mijn leerlingen. Zij hebben me fantastisch geholpen met de administratie en andere praktische zaken. Zo ontstond er geleidelijk de ruimte om mijn werk uit te breiden met meerdaagse trektochten te paard langs dorpen en kastelen.”

Hans Dulfer & Flaubert

“Soms kook ik voor twintig man tegelijk, streekgerechten zoals *confit de canard* of *magret de canard*. Fransen staan bekend om de liefde voor hun streekproducten; als ik hier zalm serveer, krijg ik de wind van voren: ‘Dat hoort hier niet.’ Dus heb ik mijn menu aangepast. Naast de paarden blijft muziek belangrijk voor me. In Nederland heb ik als gitarist

Hierboven en rechts: Hans als muzikant in verschillende levensfasen; muziek is onmisbaar in zijn leven. Rechtsboven: Hans geniet van het vrije Franse buitenleven, met zijn paarden en honden.

opgetreden met Hans Dulfer en Herman Brood. Ook toerde ik door Amerika. Ik heb muziek nodig in mijn leven: het helpt me om nieuwe contacten te leggen en momenten van eenzaamheid te doorbreken. Daarom heb ik hier een bandje opgericht met lokale muzikanten. Verder ben ik altijd een lezer geweest. Al op het atheneum las ik niet de dunne boekjes die iedereen pakte, maar de dikke pillen van Flaubert en Zola. Literatuur gaf me een andere kijk op de wereld. Die liefde voor cultuur draag ik nog steeds mee.”

Geduldig en diplomatiek zijn

“Na verloop van tijd kwamen er gelukkig ook nieuwe liefdesrelaties. Eerst acht jaar een stagiaire uit Nederland, maar het liep stuk op het ontbreken van carrièreperspectief voor haar. Daarna heb ik meegedaan aan het tv-programma *B&B vol liefde* en heb ik een paar maanden een relatie gehad. Nu, dankzij de paardrijlessen, is Elisabeth in mijn leven. Ze is Française en woont in Parijs, dus we hebben een langeafstandsrelatie. Toch geeft het me energie en zorgt het voor balans. Het grootste verschil tussen Fransen en Nederlanders is de mentaliteit. Nederlanders zijn direct en alles moet altijd snel. Fransen zijn omslachtig en nemen hun tijd. Ik heb geleerd om het te accepteren, maar soms irriteert het me nog steeds. Het Franse ritme geeft wel ruimte om te leven. Dat is een vorm van vrijheid. In Nederland verwachten we meteen duidelijkheid: ja of nee. Hier leer je geduldig en diplomatiek te zijn. Je kunt niet zomaar zeggen: ‘Ik wil dat je dit morgen doet.’ Je moet het vriendelijk aankleden, vragen of iemand

“Het Franse ritme geeft ruimte om te leven. Vrijheid. Ik leef hier met de seizoenen”

tijd heeft en hopen dat het lukt. Er is hier ook meer hiërarchie in het werkleven – ‘*Monsieur le directeur*’; er zit een dikke laag afstand tussen leiding en personeel. Dat maakt samenwerken soms stroef, en veel buitenlanders hier lopen daar vroeg of laat tegenaan.”

Geen echte Fransman

“Financieel is het leven hier minder aantrekkelijk. Salarissen liggen laag en voor iemand met paarden zijn de kosten flink: hoefsmid, voer, onderhoud. Toch geeft het leven hier iets wat ik in Nederland miste: vrijheid. Daarmee bedoel ik: niemand kijkt hier over je schouder mee. Ik leef op mijn eigen tempo, op het ritme der seizoenen. In de zomer gaat al mijn energie uit naar mijn gasten, de meerdaagse tochten en paardrijlessen. In de winter is er tijd voor onderhoud, muziek en vrienden. Andersom duurde het jaren voordat ik echt geaccepteerd werd in deze streek. De Fransen zijn van nature gereserveerd. Ze zien je als buitenlander, en dat blijf je ook. Zelfs over mijn dochter, die hier als baby kwam, werd ooit door een Fransman gezegd dat ze nooit écht Française zou worden, simpelweg omdat ze hier niet geboren is. Na tweeëntwintig jaar word ik nog steeds omschreven als ‘Hans met de paarden’. Dat stoort me niet, het is gewoon een feit. Ik heb geleerd te overleven zonder vangnet, vaak met weinig middelen, maar met creativiteit en doorzettingsvermogen. Soms at ik dagenlang pasta omdat er niets anders was, maar ik kwam erdoorheen. Alles wat ik heb opgebouwd, heb ik zelf gedaan. Dat maakt me trots. Misschien ben ik geen echte Fransman geworden, misschien blijf ik altijd de buitenlander met de paarden. Maar dit is mijn thuis. Hier heb ik mijn balans gevonden.” ■